

at der ifjor var en Expedition fra Kullinsministeriet, som forvoldte en Korrespondance af mindst 7 a 800 tredobbelte Breve; alene denne Sag vilde altsaa have medført en meget betydelig Porto, og man kan naturligviis ikke forlange, at vedkommende Embedsmand selv skal betale denne. Da der nu ikke var nogen Bestemmelse om, hvorledes disse Postoudgifter skulde godtgjøres, saa havde jeg ingen anden Udvei end at foreslaae en Post optaget i Finantsloven, hvoraf denne Udgift kunde afholdes; den Sum, som jeg har tilladt mig at foreslaae, er naturligviis fuldkommen kalkulatorisk. Der er Sagen, som kan sige, hvor stor en saadan Udgift vil blive; men efter den Erfaring, som min Stilling har givet mig, tør jeg aldeles bestemt sige, at den foreslaaede Sum staaer langt under det Virkelige. Man kunde nu vel sige — og det er ogsaa foreslaaet — at man skulde lade Sagen afgjøre ved Domstolene; men det er ikke heldigt, at Autoriteterne føre Proces med hverandre, blandt Andet fordi man derpaa kan anvende det gamle Ordsprog: „Mens Græsset groer, dør Hørsemoer“, idet der vil gaae et Par Aar hen, inden der falder en Høsteretsdom i en saadan Sag, eller ogsaa Sagen vilde ligge saalænge hen, og begge Dele vilde være uheldige. Det er derfor, at jeg har tilladt mig at indstille, at der under Almuestolevesenet maatte blive tilføjet en ny Udgiftspost til Afholdelse af Postoudgifter. Det er aldeles nødvendigt, at der bliver opført en saadan Post; men jeg ønsker, at den maa komme snarest muligt, og derfor har jeg stillet mit Endringsforslag. For at Sagen ikke skal lide under Opsættelsen, skal jeg saaledes tillade mig at anbefale den til det høitærede Things Overveielse og bede det om muligt at bevilge Udgiften.

Sfcherning: Hvad den sidste Post angaaer, kan jeg sige med Sandhed, at Udvalget eller dog de Fleste i Udvalget have betragtet den som Form for en Forespørgsel, og ikke som et alvorligt Haab om at faae disse 5000 Rdl. bevilgede. At bevilge en Sum, uden nærmere at kende det hele Forhold, synes mig at ville være ganske ugjorlig, og jeg troer heller ikke, at den ærede Forslagsstiller vil insistere der-

paa; derimod kan jeg godt begribe, at det er en heldig Maade at bringe Sagen til Omtale paa, og den høitærede Minister vil maaskee finde Anledning til at udtale sig derom. Naar man kommer ind paa denne Sag, som vistnok kan kræve en Afgjørelse, hvorved det maaskee kunde være rigtigt at lade al Postfrihed høre op, maa der tillige udgaae en Bestemmelse om, at Brevvevlingen mellem de forskjellige Myndigheder maatte indskrænkes, saavel hvad Form som Vægt angaaer, saa at de Breve, der indholdes saa lidt, at det kan staae paa et Qvart Ark, ikke blive paa et heelt Ark og derved kræve 2 eller flere Postmærker. Der savnes i det Hele taget en nærmere Bestemmelse om, hvorledes et Brev skal være affattet for at have Egenstaben af at være et virkelig offentlig Tjenestebrev, og indenfor hvor snevert Rum det kan affattes; jeg troer, man maa fastsætte, at intet Brev, hvoraf der ikke findes Afskrift i en Korrespondanceprotokol, kan gjøre Krav paa Portofrihed eller give Ret til at føre Postoudgiften over paa det Offentlige. Hvad nu den Brevvevling angaaer, som her er Tale om, skjønner jeg ikke rettere, end at den nærmest vedkommer Amtet og ikke vil kunne paa-hvile Staten. Den ærede Forslagsstiller talte om, at han havde tilskrevet Finantsministeren derom; men Finantsministeren er efter min Formening ikke her det rette Forum. Det er nemlig ikke Kongerigets Finantsminister, som har med denne Sag at gjøre, men Monarkiets, og naar vore Embedsmænd have at klage over Noget, hvori de troe, at Monarkiet har gjort en urigtig Indskrænkning, saa vil det være nødvendigt, for at Monarkiet ikke skal have Noget med vore Embedsmænd at gjøre, at vedkommende Embedsmænd henholde sig til vor Minister, det vil sige Indenrigsministeren; det maatte da være ham, som forhandlede med Monarkiets Finantsminister derom, og om han vilde gaae igjennem Kongerigets Finantsminister, blev da hans Sag. Jeg troer derfor, at det ikke har været den ærede Forslagsstillers Hensigt at fremkalde en Afstemning eller Afgjørelse af dette Punkt, men kun at henlede Opmærksomheden paa en Sag af en ikke ringe pefuniar Vigtighed. Den ærede Rigsdagsmand talte om at lade det komme an paa en Pro-